

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu: **G. P.**, bytom D., štátny občan T., zastúpeného **Mgr. M. B.**, *advokátom so sídlom v B.*, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/227/2178/2009/990271-r zo dňa 12. januára 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. marca 2010, č. k. 14S/17/2010-52, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. marca 2010, č. k. 14S/17/2010-52 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/227/2178/2009/990271-r zo dňa 12. januára 2009, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane Daňového úradu Piešťany č. 648/230/45407/08/Bel zo dňa 23. septembra 2008, ktorým bol žalobcovi vyrubený sankčný úrok v sume 5.370,04 eura za nezaplatenie rozdielu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie január 2001 v lehote splatnosti podľa § 35b ods. 1 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona o správe daní“).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP v spojení s § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len „OSP“/), dospel k záveru, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vyvodili z neho správny právny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil. Pri svojom rozhodovaní prvostupňový súd vychádzal z ustanovení § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní v znení účinnom v rozhodnom čase. Uviedol, že žalobca si nesprávne právne vyložil rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sž/2/2007. V prípade uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najvyšší súd potvrdil zrušujúci rozsudok Krajského súdu v Žiline, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného z dôvodu, že sankčný úrok je možné uplatňovať až za obdobie od 01.05.2004. V prejednávanom prípade správca dane vyrubil sankčný úrok za obdobie od 26.07.2004, t. j. až od termínu kedy nastala splatnosť DPH dovyrubenej platobným výmerom č. 648/230/45574/04/Žak zo dňa 08.06.2004. Posledný deň lehoty na doplatenie DPH bol deň 26.07.2004 a keďže žalobca v tejto lehote nedoplatok nezaplatil, správca dane mu správne vyrubil podľa ustanovenia § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní sankčný úrok od 26.07.2004 v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu, pričom vyslovil, že aplikáciou tohto ustanovenia zákona o správe daní k retroaktivite nedošlo.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. I/227/2178/2009/990271-r zo dňa 12. januára 2009 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil predmetnú vec. Poukazoval na ustanovenie § 110e zákona o správe daní, podľa ktorého ustanovenia tohto zákona sa použijú na pokuty a sankčný úrok účinné od 01. januára 2004, ako aj na zrušené penále, pokuty a zvýšenie dane, ak konanie o nich bude prebiehať po nadobudnutí účinnosti tohto zákona a nezaniklo právo na ich vyrubenie, vybratie a vymáhanie, na konanie o penále sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o sankčnom úroku a na konanie o pokutách a zvýšení dane sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o správnych deliktach. Keďže sankcia ako taká je hmotnoprávny nárok a správca dane ju v danom prípade vyrubil daňovému subjektu za porušenie zákona, ktorého sa mal daňový subjekt dopustiť v roku 2001, žalobca má za to, že správca dane si mohol uplatniť len sankciu, ktorá bola zákonom upravená v čase porušenia zákona.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, správca dane vykonal v roku 2004 kontrolu DPH za zdaňovacie obdobie január 2001, ktorá bola ukončená prerokovaním a podpísaním protokolu o daňovej kontrole dňa 04.06.2004 a výsledkom kontroly bol rozdiel DPH v sume 224.692,- Sk. Zistený rozdiel DPH bol žalobcovi vyrubенý dodatočným platobným výmerom č. 648/230/45574/04/Žak zo dňa 08.06.2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.07.2004 a splatnosť dňa 26.07.2004. Žalobca rozdiel DPH vyrubенý dodatočným platobným výmerom v lehote splatnosti neuhradil. Po uplynutí štyroch rokov omeškania s platbou pristúpil správca dane k vyrubeniu sankčného úroku podľa § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní, a to rozhodnutím č. 648/230/45407/08/Bel zo dňa 23.09.2008 za obdobie od 26.07.2004 do 26.07.2008 vzhľadom k tomu, že za uvedené obdobie o účinnosti zákona č. 609/2003 Z. z. nemožno mať pochyb. Žalovaný uviedol, že žalobca sa dopustil správneho deliktu v deň nasledujúci po dni splatnosti dodatočného platobného výmeru, keď vyrubенý rozdiel DPH neuhradil po nadobudnutí platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii a sankčný úrok bol vyrubенý dňa 23.09.2008, kedy už nemožno mať pochyb ani o platnosti zákona č. 679/2004 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon o správe daní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/227/2185/2009/990271-r zo dňa 12. januára 2009 ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane, ktorým bol žalobcovi vyrubený sankčný úrok v sume 5.370,04 eura za nezaplatenie rozdielu DPH za zdaňovacie obdobie január 2001:

a posúdenie, či toto rozhodnutie nebolo vydané v rozpore s ustanovením § 35b ods. 1 písm. d/ a s ustanovením § 110e zákona o správe daní v znení účinnom v rozhodnom čase.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní v znení platnom od 01. januára 2004, sankčný úrok vyrubí správca dane daňovému subjektu, ak daň, alebo rozdiel dane vyrubený správcom dane alebo daň určená dohodou medzi daňovým subjektom a správcom dane, alebo daň určená správcom dane podľa pomôcok nebola zaplatená v lehote a vo výške určenej správcom dane v rozhodnutí.

Podľa § 110c ods. 5 zákona o správe daní v znení neskorších predpisov, do nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii sa ustanovenia § 35b ods. 1 až 9 uplatnia na všetky dane s výnimkou dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní.

Podľa § 110e zákona o správe daní v znení účinnom od 01. januára 2005, ustanovenia tohto zákona sa použijú na pokuty a sankčný úrok účinné od 01. januára 2004, ako aj na zrušené penále, pokuty a zvýšenie dane, ak konanie o nich bude prebiehať po nadobudnutí účinnosti tohto zákona a nezaniklo právo na ich vyrubenie, vybratie

a vymáhanie, na konanie o penále sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o sankčnom úroku a na konanie o pokutách a zvýšení dane sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o správnych deliktoch.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení ako aj z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom žalovaného i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalovaného ani zo strany správcu dane nedošlo k porušeniu citovaných ustanovení a ani k retroaktivite, tak ako to tvrdí žalobca.

V danom prípade bol inštitút sankčného úroku zavedený novelou zákona o správe daní účinnou od 01. januára 2004 z ktorého vyplýva, že do nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii sa ustanovenia § 35b ods. 1 až 9 zákona o správe daní uplatnia na všetky dane s výnimkou dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní (§ 110c ods. 2 zákona o správe daní). Z uvedeného vyplýva, že sankčný úrok bol ako nový inštitút zavedený do zákona o správe daní s účinnosťou od 01. januára 2004 s tým, že účinnosť zákona o vyrubovaní sankčného úroku z dane z pridanej hodnoty bola odložená až ku dňu 01.05.2004.

Vzhľadom k tomu, že v danom prípade bol sankčný úrok vyrubený až za obdobie po 01.05.2004, t. j. od 26.07.2004, kedy nastala splatnosť DPH dovyrubenej dodatočným platobným výmerom zo dňa 08.06.2004, možno sa stotožniť s právnym názorom daňových orgánov i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, že sankčný úrok bol v zmysle ustanovenia § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní vyrubený správne. Do konca apríla 2004 bolo možné ako sankciu sa porušenie povinnosti účtovať penále podľa § 45 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zhodne s názorom krajského súdu v danom prípade k retroaktivite citovaného ustanovenia zákona o správe daní teda nedošlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. augusta 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková